

הדאייה במגידו. כמעט מדי שבת אני שם פניי למועדון, נושא תפילה שמזג אוויר יאיר פניו. חסר מנוע, הדאון תלוי לחלוטין ברוחות השמים.

התלות המוחלטת במזג האוויר היא שהופכת את הדאייה לספורט אתגרי ומרתק. אתגר שתחילתו בהישרדות הבסיסית בשמים, והמשכו בטיסות מרחק למאות ולאלפי קילומטרים ללא מנוע. לכאורה, הדאון הוא מכשיר פשוט למדי, שהרי אין לו מנוע, מערכות חשמל והידראוליקה. עם זאת, הטיסה בדאון היא מלאכת מחשבת. גדולתו של הדואה ניכרת ביכולתו לחוש ולהבין את מזג האוויר סביבו, לאתר זרמי אוויר עולים בלתי נראים ולתמרן את דאונו על מנת לנצלם להמשך השהייה באוויר. בהמשך דרכו, לומד הדואה לשלוט ברזי אומנות זו לשם ביצוע טיסות מרחק. ככל שהדואה מהוקצע ומיומן יותר, כך הוא משפר את ביצועיו ומצליח לגמוע מרחקים ארוכים יותר במהירויות גבוהות יותר.

בישראל מזג האוויר המתאים ביותר לדאייה הינו בעונות המעבר - סתיו ואביב, בהן הציפורים הנודדות חולפות מעלינו בדרך בין אירופה, אסיה ואפריקה. בעונות אלו הטבע מספק לציפורים הדואות שפע של זרמי אוויר עולים באזורנו, ואנו הדואים נהנים בשמים, כנף אל כנף, עם אלפי החסידות, השקנאים, העגורים והציפורים הדרוסות. בחורף ובקיץ

תנאי הדאייה דועכים ומאפשרים רק טיסות קצרות ומוגבלות. עבור דואי המרחק, הקיץ והחורף הן עונות של המתנה, לעיתים ארוכה ומתסכלת, עד לבוא עונת המעבר.

לגלות את "ווגו"

לפני כשנתיים, בשלהי חורף ישראלי דל בתנאי דאייה, מצאתי עצמי משוטט באינטרנט, מחפש אחר הרפתקה אווירית משחררת. כך גיליתי את "מחנה הגלים" (wavecamp) בווגו, כפר קטן בלב אזור של הרים ואגמים בדרום נורבגיה, כארבע שעות נסיעה מעיר הבירה אוסלו. עד אותה עת לא ידעתי על מנהגם של הדואים הסקנדינביים להתכנס באגמים קפואים, להמריא מהם ולנסוק לגבהים אדירים של תשעה קילומטרים ומעלה, באמצעות תופעה אטמוספרית מיוחדת המכונה "גלים". די היה בשיטוט קצר באתר האינטרנט של מחנה הגלים בווגו, הצילומים והסרטונים כבר עשו את שלהם והחלטתי! לשם אני מגיע!

הרשמה והתארגנות

פניתי אל המארגנים ועד מהרה נוכחתי שהעניין כלל לא פשוט. מדובר ביוזמה של מתנדבים, חברי מועדון הדאייה הסמוך לאוסלו, המקיימים את המחנה כמסורת למעלה מ-15 שנים. המחנה מכוון בעיקר אל דואים מארצות סקנדינביה וארצות אירופה הסמוכות, שמביאים את דאוניהם ומקימים מחנה על האגם רק פעם בשנה למשך כעשרה ימים. מי שרוצה לדאון

בווגו צריך לדאוג לעצמו לדאון ולהוכיח שצבר ניסיון מספק בתנאי דאייה דומים, בכדי להתקבל למחנה. ישראלים מעולם לא דאו בווגו, ולא היו לי הקשרים הנחוצים על מנת לפתוח את הדלתות. בקשתי נדחתה בנימוס, ונאלצתי להמתין שנה נוספת.

כעבור שנה ניסיתי שוב. הפעם הקדמתי לפנות הן למארגנים והן לכל מועדוני הדאייה בנורבגיה, שבדיה, פינלנד, וארצות נוספות באזור בחיפוש אחר דאון להשכרה. אל היוזמה הצטרפו שלושה מחברי "מרכז דאייה מגידו" - דורון וורטש, חיים זקלד וגדי מאייר. תחילה, המארגנים נענו בהיסוס וביקשו לחקור אודות ניסיון הטיסה שלנו וטיב רשיון הטייס שמונפק על ידי הרשויות בישראל. עשרות הדוא"לים שנשלחו בחיפוש אחר דאון - רובם כלל לא נענו, ומיעוטם נענו בשלילה. במשך מספר שבועות נראה היה שהעניין אבוד, עד אשר לפתע קיבלתי תשובה מעודדת ממועדון דאייה אוניברסיטאי בצפון נורבגיה, שהביע עניין להשכיר דאון דו-מושבי מתקדם. במשך מספר שבועות נוספים, ניהלנו מגעים עם המארגנים, המשכירים ועם קלוב התעופה הנורבגי. כל אחד מהגורמים היה עשוי להכשיל את המבצע, ולעיתים קרובות היה נראה שהנה נסתם הגולל על החלום הקסום. ימים ספורים לפני סגירת ההרשמה, הצלחנו להשיג את כל האישורים המתאימים, לסגור את העסקה עם המשכירים ולהתקבל אצל המארגנים. החלום החל לרקום עור וגידים.

גריה על-ידי פייפר-פוני מעל אגם "ווגו"

